

Viering : 28-02-2021.

Begroeting.

In de naam van de Vader Zoon en heilige Geest

Welkom, U met wie we hier in de kerk zijn, maar zeker ook U allen thuis die vandaag op deze tweede zondag van de 40 dagentijd met ons via het internet verbonden bent. Een moeilijke onzekere periode moeten door maken, tegenslag te verwerken hebben, lijden: we ondervinden het allemaal van tijd tot tijd. Zo zien we nu veel mensen worstelen met deze ongekende situatie van de corona pandemie. Het kan je bestaan een tijdlang overhoop gooien. Misschien is dat nu ook uw ervaring .

Zowel Abraham als Jezus met z'n leerlingen kende ook van die periodes, dat hun leven tegenzat.

Abraham - zo horen we vandaag - vanwege het feit dat hem gevraagd werd zijn zoon Isaac te offeren aan God.

Jezus met de 3 leerlingen omdat hij en zij aanvoelden dat veel gezagsdragers Jezus liever kwijt dan rijk waren. Jezus voorvoelde zijn dood.

Wat doen beiden? Ze gaan de berg op. Ze trekken zich terug, ze nemen wat afstand. Boven op een berg kun je het gevoel krijgen dichterbij de hemel, dichterbij jezelf, dichterbij God te zijn.

In beide verhalen horen we wat daar boven op de berg, in de stilte alleen met God, met hen gebeurt. Als in een flits, in een wonderlijke verschijning, zien ze hun situatie in een nieuw licht.

Oude verhalen waarin de stem van God opnieuw tot hen doorklinkt, waarin ze als het ware komen tot nieuwe bewustwording, tot een groeiend religieus inzicht. We willen daar straks na het horen van de lezingen verder over nadenken.

Maken we het eerst enkele ogenblikken stil in onszelf, openen we ons ook voor zijn Aanwezigheid in ons levenen vragen we God om vergeving voor al die keren dat we ons niet genoeg stil maakte in ons binnenste om te luisteren naar zijn stem.....

Laat ons bidden...

God van Abraham en Jezus, onze God.

U spreekt tot ons in alle tijden.

In Jezus hebt U, uw woord van liefde en trouw aan ons gegeven voor nu en altijd.

Wij vragen U, doe ons zijn Woord verstaan en ernaar leven.

Open onze ogen voor de tekenen waarin U onder ons herkent wilt worden.

Dat vragen wij U op voorspraak van Jezus, uw beminde Zoon, onze broeder.
Amen.

Overweging

Dat eerste verhaal; een vreselijk verhaal. Welke vader offert nou zijn kind? Welke God vraagt nou kinderooffers, zelfs al is het maar om iemand op de proef te stellen? Weerzinwekkend. Zoiets kan toch niet? Primitief.

Een godsbeeld van heel vroeger. Vanuit een tijd dat het gewoon was om eerstelingen te offeren: de eerste oogst van het land, het eerste lammetje, en soms zelf ook het eerste kind. Mensenoffers dus om God gunstig te stemmen. Moeten we zo'n verhaal dan nog wel lezen kun je je afvragen?

Maar toch, nog steeds wordt 't leven van mensen geofferd. Overal waar winst, macht of lust belangrijker is dan de waardigheid van een mens, gebeurt dat. Overal waar mensen denken over het leven van anderen naar willekeur te kunnen beschikken, gebeurt dat.

En God zei: "Raak de jongen met geen vinger aan en doe hem niets"! God zendt in het verhaal een bode (een engel) om bij Abraham het offermes uit handen te slaan.

Neen, God vraagt geen mensenoffers, daarmee belast God ons niet, dat wordt Abraham daar boven op de berg duidelijk gemaakt. Zijn godsgeloof -wat wil die God van mij- wordt hier gezuiverd. Hij leert God beter, anders kennen.

Hij komt tot een nieuw inzicht, trekt als het ware weg uit wat hem tot nu toe over God vertrouwd en bekend is. God is goed -om- niet. Bij God telt ieder mensenleven, ontdekt hij .

In je leven komen tot een nieuw gegroeid inzicht gaat vaak niet zonder crisis vooraf. Dat laat dit oude verhaal ons zien, dat is ook vaak onze eigen leven. Emigreren uit oude en overleefde opvattingen en denkbeelden, uit oude godsbeelden is soms pure noodzaak om innerlijk niet verstard te raken. Ons leven is eigenlijk altijd in ontwikkeling of het staat stil. En God is ook altijd weer anders.

Ook in het evangelie is het weer op een berg dat Petrus, Jakobus en Johannes tot een dieper, beter inzicht komen van wie Jezus is, en wat een leven met Jezus van hen vraagt.

De evangelist Markus vertelt ons hoe Jezus de drie leerlingen meeneemt boven op de berg. Als in extase zien zij Jezus daar van gedaante veranderen met naast zich Mozes en Elia, door wie Jezus zich laat inspireren.

Dat is wat de leerlingen zien, wat hen overweldigd.

Maar het is maar even, zo vertelt Marcus. Dan komt er een wolk en het wordt weer donker om hen heen.

Ze kunnen dan alleen nog maar horen. En zij horen een stem, die uit de wolk klinkt. Het is de stem van de Eeuwige die hen - en daarmee ook ons - zegt:

“Hij -Jezus- is mijn geliefde Zoon, naar Hem moet je luisteren”.

Aan deze stem, aan Jezus dus, gehoor geven : wat dat echt inhoudt dringt volgens het evangelie maar moeizaam tot de leerlingen door. Zij willen liever hun religieuze piekervaring, nog wat langer vasthouden. Petrus doet zelfs de suggestie om enkele loofhutten te bouwen om het verblijf op de berg nog een tijdje voort te kunnen zetten.

Begrijpelijk want het was kennelijk een diepe intense gelukservaring die ze daar samen ondervonden, en zo'n ervaring kun je niet vasthouden, die valt je eerder toe.

Ze moesten daarna weer terug naar het dal, naar het gewone, drukke leven. Wat de leerlingen daar beneden op weg naar en in Jeruzalem met Jezus nog allemaal te wachten stond, was heel anders. Dat werd de leerlingen maar moeilijk duidelijk, verteld Marcus ons.

Misschien herkennen wij in eigen leven ook wel eens van die geluksmomenten. Piekervaringen die je zomaar op een goed moment, ineens kunnen overkomen. Gevoelens van een intens geluk, diepe verbondenheid met een ander, met de natuur, met God.

Dat kan je dan tot grote dankbaar stemmen, maar het is -soms even- je moet zo'n gevoel ook weer loslaten, het dagelijks , drukke leven is anders.

Wat de leerlingen en kennelijk wij ook steeds weer moeten leren is, terug te gaan naar ons dagelijks leven, daar waar onze taken en verantwoordelijkheden liggen. Zijn we daar bereid open te staan voor de mensen die iets van ons vragen, hulp van ons verwachten, mensen die je vragen om een eindje met hen mee te lopen, mensen die vragen om ons mededogen, om onze inzet, misschien soms ook om een duidelijke politiek geluid te laten horen.

“Opstaan uit de doden” dat moeilijke woord klinkt op het einde van het evangelie. Wat dat woord betekent?

De leerlingen kwamen er met elkaar niet uit, zo vertelt de evangelist Marcus. Dat geldt ook voor ons.

Maar wat Marcus ons wel duidelijk maakt: dat opstaan uit de dode - de weg opgaan naar Pasen - alles te maken heeft met het zoeken naar wat ons, in eigen situatie te doen staat.

Met het daarin durven gaan van de weg van Jezus, de weg van liefde en solidariteit.

Wat die weg ook van ons vraagt. Een ding is zeker, we kunnen het meestal niet in ons eentje. We hebben elkaar nodig om die opdracht van het evangelie bij elkaar levend te houden en er gestalte aan te geven. Moge we daartoe in deze veertigdagentijd opnieuw toe worden aangezet. Amen